

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Et Opraab [1878]

Citation: Drachmann, Holger: "Et Opraab [1878]", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid55581/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Tidt Midlet var ringe, var Sagen end stor;
 Det faar vel en Digter at vide.
 Han saa' den af Hoben fortrampede Vej,
 Han hørte de bølgende Stemmers Staahej,
 Han stævneede med, han svigtede ej,
 Men det skurrede tidt i hans Øre.
 Kanske var hans Øre, som Sanger, for fint,
 Kanske var han for musikalsk: han blev pint,
 Og saa sagte han bort inden Døre

Den vrede Achillevs sad i sit Telt.
 Han havde jo „sét sig gal“
 Paa Førernes Kiv, Rivalernes Strid
 Ved Havets blaenende Bælt.
 I Teltet han sad, alene, og saa'
 Op mod Achæernes Faner;
 Han lytted til Kampen; snart gik den i Stas,
 Snart blussed den atter; vred i sin Vraa
 Han sukkeed mod Storslægtens Ahner.
 Men hvem vilde falde for Alvor paa
 At kalde *ham* en Trojaner? —

Om atter den golde, forbitrede Strid
 Ved Havets blaenende Bælt,
 Førernes Fejde, vil slukke sin Brand,
 Da træder han vel af sit Telt.
 Om atter Achæernes mandige Slægt
 Vil kæmpe for, hvad der i Striden har Vægt,
 Med Fanen højt over Hoben:
 Da rækker Guldinden ved Havets Strand
 Hans egen Moder — ham Vaaben;
 Og da staar hans Teldør aaben.

Et Opraab.

(„Fædrelandet“, 22. Februar 1878.)

Paris, 18. Februar.

Jeg sad

— Og ligegyldigt, hvem denne „jeg“ —
 I den store, den rige, den yppige Stad.
 Rundt om mig leged de Tavlbordets Leg:
 Graanede Gubber, svenske Parisere,
 Polske Baroner, Normænd og Danske,
 Og forøvrigt de andre Franske.

Og saa diskutertes der rundt omkring
alle mulige Verdens Ting.

Stanleys Hjemkomst fra de Hottentotter,
Pavevalget og nye Cocotter,
Forstadsteatre, Kunst og Gægl,
Frakker med eller uden Fløj,
Dagsnyt og Bynyt veksled og fløj,
En sagde „Jo“, en anden „Du løj!“
Man diskuterte Alverdens Ting;
Deriblandt først — naturligvis —
Alt, hvad som vedrører Byen Paris.

Men lidt efter lidt faldt Talen mere
Centripetal paa den *store* Affære,
Den orientalske. — Naturligvis,
Den vedrører ogsaa den By Paris.

De talte, de snakked, hver Knever gik.
De vilde læse det store Bestik.
En havde hentet sin Visdom fra
„Journal des Débats“,
En fra London, en fra Paris,
Og endelig en fra den gode
Gamle „Berlingske Avis“.

Saa kom da de saarede ogsaa paa Tale,
Krigens Rædsler og Ambulancen.
En kaldte Krigen „Kulturens Skandale“,
En vilde samle til Russerne ind,
En vilde give en Franc til Tyrken,
Og en vilde holde Balancen
Og ligeligt dele Styrken —
Det hele blev Vitser og Vind.

Og saa gik man ud paa Gaden og drev.
Jeg blev.
Jeg greb en Avis; det var „Fædrelandet“.
Jeg læste og læste. Aa, ikke andet!
Vajsenhus-Skolen, Folketeatret,
Og saa deroppe i Tinget
Finansloven omkalfatret!

Saa slog jeg om paa den sidste Side.
 Gud skal vide,
 Her var forførdeligt nyt.
 Jeg sad og læste og stirred derpaa;
 Til sidst det var, som jeg for mig saa'
 Den hefe Elendighed, Jammersnøden,
 Den haabløse Lidelse, Hungersdøden.
 Det var, som hørte jeg Skrig udgaa
 — Ikke fra dem, som paa Valpladsen falder,
 Unge, robuste, i kraftig Alder,
 Med Vaaben i Hænde, for eller mod,
 Med knudrede Lemmer og rullende Blod —
 Nej Skrig fra Tusinders levende Lig,
 Som vælter sig rundt og trygler om Brød:
 Barnet, det gule, paa Moderens Skød;
 Moderen selv, hvis Mælk ikke flyder,
 Som næppe Naturens Instinkter lyder,
 Som taber sit Barn af de matte Hænder,
 Som næppe for Sult det kender.
 Oldinger, tærede ud til Skelet,
 Drengene som Mumier, slugende *det*,
 Som ikke nævnes af dannedes Læber,
 Det, hvortil selve Ordenes Smuds,
 Sprogets Forbandelse klæber.

Da syntes mit sortnende Øje at se,
 Hvorledes de laa der i Skarn og Sne,
 Hvorledes de kom i Kupé ved Kupé,
 I Jernvejstrains uden Ophør og Ende,
 Til den dødsdømte By uden Føde og Brænde,
 Og kastedes ind i den nøgne Moske;
 Levende? — Lig? det var ikke at se.

Der laa de. Der bad de den første Dag:
 Troende under Profetens Faner,
 Græsk-Katolske og Luteraner,
 Romersk-Katolske, persiske Ildmænd,
 Hungerbesejrede, halvnøgne Vildmænd,
 Kristne, som sulted, og sultne Tyrker,
 Jøder, som Gud og som Guldkalven dyrker,
 Mænd, som er afvænt længst med at bede,
 Kvinder, som har kun en eneste Gud,
 I Fryd og i Nød, i Kulde og Hede:

Barnet ved Brystet, som nu tørres ud,
 Folk, som slet ingen Guddom have,
 Men derimod
 Ned over Lemmerne stærknet Biod,
 Og en brændende, udpint Mave.
 Der laa de og bad den første Dag. —
 Om Natten døde et Par hundred Strykker
 De rykked sig sammen, smed Ligene hen
 I en Krog mellem Vaaben og Krykker.
 De røvede Ligenes pjaltede Rester;
 Saa bad de igen.
 Den Dag var de alle Præster.

Men Dagen den svandt og Natten gik;
 Hverken Brød eller Vin af Profeten de fik.
 Da banded de Tyrker og Vildmænd slemt,
 Og Jøden sad tavs og bed sine Negle;
 Det kunde ej fejle:
 Jehova havde, som Noah, ham glemt!
 De Romersk- og Græsk-Katoiske de bad,
 En tysk Luteraner begyndte at brumme;
 Da viste sig Folkenes Racer og Kraft,
 De skilte sig ad;
 Halvdelen suged paa Haabets Saft,
 Tyrker og Vildmænd laa stumme.

Og atter en Nat og en Dag hengik;
 Da bad de fleste ej længer.
 De graved med Negle i Kødets Flænger,
 Vanvidet stod i det sluknende Blik ...
 Da skjælv mit sortnende Øje.
 Jeg rejste mig op og gik. —

Der føres en Tro's-, en Racekrig.
 Her ligge de henslængt, de levende Lig.
 Racer og Tro under Halvmaanen blandet;
 Imedens saa vælter en Brand over Landet
 Og slukker Arnen og øder Huset;
 Der bliver for dem, som vende tilbage,
 Kun Graad og Klage,
 Og Ildebrands-Tomten og Gruset.
 Saa siger jeg: *hjemme* paa hver en Plet,
 Hvor Ploven drager sin Fure let,